

міжнародних компетенцій, а також несуть в собі так званий «брендинговий ефект» для вузу.

Співпраця із зарубіжними вузами в рамках міжнародних освітніх програм дозволяє сформувати нові компетенції у студентів і викладачів, сприяє впровадженню інноваційних освітніх технологій в навчальний процес, а затребуваність випускників програми на ринку праці свідчить про її ефективність та успіх.

Література:

1. Аксенова Н.М., Муравьева А.А., Олейникова О.Н. Интернационализация, международная интеграция и сотрудничество в области профессионального образования и обучения. М.: Логос, 2012. 120 с.
2. Болонский процес и система образования Украины [Электронный ресурс]. – Режим доступа <http://gendocs.ru/v35099...>
3. Небава М. І. «Подвійний диплом» – програма студентського майбутнього / Часопис ВНТУ «Імпульс». – 2013. – № 1(726). – С. 6-7.

ГЛЕБОВА Наталя Іванівна ПОЛЬСЬКИЙ ДОСВІД НАУКОВЦІВ ЯК ЗАПОРУКА ЗАСНУВАННЯ НОВОЇ ПРАКТИКИ В УКРАЇНІ

Маючи вигідне економіко-географічне розташування, що обумовлює можливість успішного розвитку морських галузей, які традиційно забезпечували високі соціальні стандарти добробуту населення і соціокультурного розвитку морських регіонів, що обумовлює можливість успішного розвитку морських галузей, в силу низки причин Україна далеко не повною мірою використовує свою конкурентну перевагу морської держави. Крім того, Україна є однією з п'яти основних держав, що забезпечують світовий ринок праці високопрофесійними морськими кадрами, що дає підстави віднести їх у соціологічному вимірі до носіїв чітко визначених світоглядно-ціннісних, соціально-професійних, ментальних, комунікативних маркерів професійної групи, однак у вітчизняній науці були практично відсутні щодо цієї страти належні напрацювання.

В світовій літературі набуває все більшого застосування й популярності термін «морська соціологія» (від англ. Maritime sociology або marine sociology), а саме, в соціологічній польській літературі цілковитого визнання й схвалення, сприймаючись дослідниками поряд з такими термінами, як «морська медицина» або «морська психологія». Дотримання цілісності підходу методом виокремлення «морської тематики» в субдисципліну соціологічної науки, попри всі труднощі й методологічні ризики, пов'язані з різномірністю досліджуваних аспектів «людини моря», засвідчує поступове виокремлення з широкого спектру міждисциплінарних досліджень саме фахової морської компоненти соціокультурного характеру [2]. Соціологічне розмежування предметного поля досліджуваних проблем засвідчує різномірність підходів і різноманіття сфер фахівців водного транспорту (зокрема, безпосередньо пов'язаних з морським транспортом професій), певні проблеми з визначенням предмета морської соціології та різні ракурси висвітлення проблем безпосередньо «людини моря» (seafarers), морської спільноти (seafaring communities), особливостей життя та роботи на морі, особливостей середовищ, соціальних проблем зайнятості людей моря, виробничих відносин в умовах тривалих плавань тощо.

Підставою для такого виокремлення, на думку дослідників, є глибинна специфіка усталення в соціальних характеристиках професійних прошарків і спільнот, орієнтованих на професійну діяльність на морі, не тільки ментального чинника їхньої соціальної свідомості, а утворення цілісного стрижня цього особливого типу соціальності та психологічної культури особистості, що продукується історично специфікою виховання й професіоналізації зазначеної фахової групи [5].

Польський дослідник, піонер в уживанні терміна «соціологія людей моря», А. Matejko, одним з перших звернувши увагу на потребу досліджень соціальних спільнот, члени яких працюють і живуть на морі [4], підставою для виокремлення вважає те, що глибинна специфіка базових характеристик найбезпосереднішим чином стосується усталення в соціальних характеристиках професійних прошарків і спільнот, орієнтованих на професійну діяльність у морі, – не тільки ментального чинника їх соціальної свідомості, а й утворення цілісного стрижня цього особливого типу соціальності та психологічної культури особистості, що

історично продукується специфікою виховання та професіоналізації вказаної професійної групи [5].

Згідно з визначенням, ще одного польського дослідника, Л. Янушевського, фахівці водного транспорту (моряки) відрізняються від інших соціально-професійних категорій морського господарства (економіки) як об'єктивними критеріями професійної діяльності, так і суб'єктивними (ментальними) характеристиками [3] у вузькому визначенні «людей моря».

Завдяки польським дослідникам, ми мали можливість у наших дослідженнях (морського спрямування), застосовувати, досить незвичної для вітчизняної соціології категорії, як соціальна «морська субкультура» [1], власне маючи на меті типологію та узагальнення широких соціальних характеристик галузевого фахівця засобами «морської соціології». Розроблення соціологічних аспектів вивчення проблем української морської професійної спільноти з урахуванням чинника сучасної української «людини моря» в його найширшому соціокультурному значенні, допоможе спрогнозувати тенденції й найближчі перспективи розвитку України як морської спільноти, а також ефективно використати отримані знання в соціальних проектах і практиках.

Література:

1. Глебова Н.І. Засади дослідження соціокультурного феномену «Людина моря» в контексті соціологічних практик Вісник Маріупольського державного університету. Серія: Філософія, культурологія, соціологія, 2016. С. 54–67.
2. Janiszewski L., Sosnowski A. Socjologia morska – jej przedmiot i funkcje. Studia Socjologiczne. 1983. № 3. S. 35–59.
3. Janiszewski L. Socjologiczne badania nad ludźmi morza. Studia Socjologiczne. 1971. № 4. S. 123–147.
4. Matejko A. Przydatność prakseologicznej aparatury pojęciowej dla poszczególnych dyscyplin naukowych: praca zbiorowa / T. Kotarbiński et al. Wrocław: Zakł. Nar. im. Ossolińskich, 1964. S. 61–124.
5. Matejko A. Socjologia ludzi morska. Tygodnik Morski. 1964. № 34. S. 36.

ГОЛЄВА Марія Сергіївна

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МЕНЕДЖЕРІВ: ДОСВІД УКРАЇНИ ТА ПОЛЬЩІ

Сьогодні існує нагальна потреба в новому осмисленні стану і завдань професійної підготовки фахівців у всіх галузях економіки і соціальної сфери, адже освіта, кваліфікація та майстерність зайнятих у процесі соціального виробництва людей безпосередньо впливають на темпи формування як матеріальних, так і духовних цінностей суспільства. Пріоритетним завданням професійної підготовки менеджера на сучасному етапі є пошук різних шляхів, спрямованих на підготовку всебічно розвинених, високопрофесійних фахівців, які наділені загальнолюдськими і національними цінностями, психологічно і професійно готові до виконання службових обов'язків при будь-яких життєвих обставинах.

На наш погляд, компетентність – це ситуативна категорія, яка виражається в готовності до здійснення певної діяльності в конкретних професійних (проблемних) ситуаціях. Тобто, та оціночна категорія, яка характеризує людину як суб'єкта професійної діяльності, здатного вирішувати завдання, які стосуються його компетентності.

Чому ж у професійній діяльності менеджера таку важливу роль відіграє його компетентність? Відповідь на це запитання очевидна. На сьогодні ринок праці пов'язаний з неперервним навчанням. Тому, протягом короткого терміну, актуальною стає необхідність засвоювати певні конкретні навички та відповідні знання. Володіння ними полегшить пошук гідного місця роботи людині.

Відповідно, професійна компетентність менеджера є інтегрованим показником його теоретичної і практичної готовності до виконання професійної діяльності, пов'язаної з вихованням і навчанням іншої людини.

У структурі професійної компетентності менеджера вчені виділяють певні складові:

1. Когнітивна – система професійно необхідних знань і умінь;
2. Операційна – способи вдосконалення та оновлення знань і умінь;
3. Саморегуляція – психологічна, конфліктна компетентності, самооцінка.

Проблема формування професійної компетентності менеджера актуальна і викликає певний інтерес з боку науковців не лише в Україні. Польський вчений професор Малгожата